

brlogi, cunje, suhe skorje — vi ste prognani iz svetišča milijonarjev — ne smejo vas videti! Vi dišite po potu, nimate parfumov, vaše roke so grde, žuljave — torej ne na trg, da ne omedlé nežne gospice!

Tedaj me ni begal več razkošni smeh — Tedaj me ni več motilo vrvenje in pehanje teh — mučenikov naslade... Legel sem tisto noč trdno prepričan, da sem — realist.

(Dalje.)

Bršljan in bodičje.

9.

Vi gnocala, vi glupci, starci vi,
kdaj rešite vprašanje: kaj je lepo?
Mi čakamo nešteto vrsto dni,
da mreno strgate z oči nam slepo.
Zastonj! — A v tem lepota gre nam v slast,
ko vi od bukev gledate nas srepo.
Ne bojte se, ne gremo precej v past,
ki skrbno jo z naočniki ravnate —
prežarko vi nastavljate nam mast!
Od zemlje lepe, vseh divot bogate
skočili naj bi v jarem mrtvih črk?
Od solnca milega, od zarje zlate
zapremo naj se vam v problemov mrk?
O, to bi bilo suženjstvo pretrdo,
priznal bi to nam sam Stagirčan Grk!
Gnojišče kmetu, deci cvetno brdo,
mladeniču deklè, a starcu peč —
po svoje vse je lepo, nič ni grdo...
Ko junija procvita gosta seč,
popevajo večerne pesmi ptice,
nasloni se mladenič krepkih pleč
na koso, tiho vpraša nežno lice:
— ‚Nevestica, kdaj bodeš moja, kdaj?‘
in vroč pogled odgovor je ženjice —;
ko lije čaroviti svoj sijaj
nad temnim logom plavajoča luna,

mlad vitez gleda bajni nočni raj
v blestečih valih grajskega tolmana,
srce mu v čudnem hrepenenju mre,
v desnici drgeta mu zvonka struna — —:
Vi gnocala, vi glupci, starci, hè,
to lepo je, ni lepo li — recite?!
Če ni — pokaj govoril bi še dljè:
mi lepo uživajmo — vi učite!

10.

Pokojna mati, rajni oče moj,
od mene daleč v svojem rojstnem kraju,
odšla sta v tiho večnost pred menoj...
Življenje nekdanje je zvezalo vaji,
in zvezo ponovila blede smrt
pod črno grudo in v nebeškem raji.
Ko bil bi danes vajin grob odprt,
in vidva bi se videla spet živa,
kaj pač bi rekel vama sin potrt?...
Nazaj zaspita, mrtveca trohljiva!
Če sina sta ljubila kterikrat,
udárila je vaji sreča kriva!
On vsemogočnih zlatov ni bogat,
na svetu častnega on nima mesta,
sovražna sta mu lastna sestra, brat...
— — — — —
ah, bolje je — da družega ne vesta!...

Anton Medved.

